

Kraków, dnia 23 kwietnia 2019 r.

znak pisma: BP.0220.7.2019.SK

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa

Uwagi do projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (nr w wykazie prac: RC 41)

Reprezentując Fundację Frank Bold z siedzibą w Krakowie, w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia 2019 r., doręczone na adres siedziby Fundacji w dniu 9 kwietnia 2019 r., składam poniższe uwagi do projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (nr w wykazie prac: RC 41).

W projektowanym rozporządzeniu, poza poszczególnymi zmianami, które z całą pewnością zmierzają w kierunku uszczelnienia systemu ocen oddziaływania na środowisko jak choćby nowe regulacje i obostrzenia dotyczące inwestycji związanych z gospodarką odpadami, należy negatywnie ocenić przede wszystkim projektowany **§ 3 ust. 1 pkt 49 – 50**.

Z projektu rozporządzenia wynika, iż z obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a co się z tym wiąże – z możliwości przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, **zostaną wyłączone** obszary narciarskie związane z budową kolei linowych lub tras narciarskich na obszarach objętych formami ochrony przyrody o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U.2018.1614 t.j., dalej: u.o.p.) lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 - 3 u.o.p., **o powierzchni mniejszej niż**:

- a) 5 ha,
- b) 2,5 ha planowane do realizacji w odległości mniejszej niż 500 m od istniejących obszarów narciarskich.

Projekt wprowadza także definicję obszaru narciarskiego, przez który rozumie się *teren zajęty lub przekształcony na potrzeby realizacji i funkcjonowania tras zjazdowych, kolei linowych oraz infrastruktury im towarzyszącej*. Tak sformułowana definicja w połączeniu z powyżej określonymi progami ilościowymi i kryteriami lokalizacyjnymi, znacznie ułatwi realizację inwestycji

narciarskich z pominięciem podstawowego instrumentu prawa ochrony środowiska jakim jest instytucja oceny oddziaływania na środowisko (OOŚ). OOŚ ma fundamentalne znaczenie dla praktycznego wdrożenia kluczowych dla systemu prawa ochrony środowiska zasad prewencji i przezorności wyrażonych w art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2018.799 t.j.), a także konstytucyjnej zasady zrównoważonego rozwoju.

Powyżej przytoczone przepisy ustawy u.o.p. odnoszą się do obszarowych form ochrony przyrody takich jak park narodowy, rezerwat przyrody, park krajobrazowy czy obszary Natura 2000, a zatem dotyczą obszarów najcenniejszych pod względem wartości przyrodniczej w skali krajowej i nie rzadko w skali światowej.

Z uzasadnienia projektowanego rozporządzenia, wynika, że źródłem propozycji tych regulacji są przede wszystkim perspektywy przedstawicieli „przemysłu narciarskiego” określone w uchwalonym w dniu 23 kwietnia 2015 r. dezyderacie nr 24 Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki Sejmu RP, dotyczącym podjęcia działań służących likwidacji barier prawnych w zakresie rozwoju infrastruktury turystycznej w Polsce. Nie jest zrozumiałe, dlaczego pewna grupa przedsiębiorców miałaby zostać uprzywilejowana, poprzez brak konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co może mieć bardzo daleko idące i nieodwracalne konsekwencje dla środowiska i szczególnie istotnych z punktu widzenia całego społeczeństwa form ochrony przyrody. Określone w § 3 ust. 1 pkt 49 projektowanego rozporządzenia progi ilościowe i kryteria lokalizacyjne, zapewniają Inwestorom spektrum możliwości, aby stworzyć lub zmodernizować infrastrukturę narciarską, która w świetle obecnie obowiązujących przepisów prawa byłaby utrudniona do zrealizowania, właśnie ze względu na szczególny charakter obszarowych form ochrony przyrody. Natomiast odnosząc się do projektowanego § 3 ust. 1 pkt 50, należy zauważyć, że określone w tym przepisie progi ilościowe i kryteria lokalizacyjne, pomimo faktu, iż dotyczą obszarów narciarskich znajdujących się na innych obszarach niż określone w pkt 49, to jednak brak możliwości przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, znając problematykę turystyki związanej z narciarstwem zjazdowym, może doprowadzić do trwałych i negatywnych zmian w środowisku przyrodniczym, a także mieć negatywny wpływ na społeczność lokalną.

Omawiana regulacja, może budzić uzasadnione wątpliwości biorąc także pod uwagę ustawowe zadania Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska określone w art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2018.2081 t.j.), pośród których wymienia się m.in. *współdział w realizacji polityki ochrony środowiska w zakresie ochrony przyrody i kontroli procesu inwestycyjnego*. W przypadku projektowanych zmian, trudno mówić o jakiegokolwiek kontroli tego procesu.

Wprowadzenie powyższych regulacji wpłynie na dalszą degradację terenów cennych przyrodniczo oraz może przyczynić się do pogłębienia kolejnych konfliktów i napięć społecz-

nych, mających związek z podejściem poszczególnych grup do ochrony środowiska i przyrody, a także właściwego kierunku rozwoju turystycznego poszczególnych regionów zgodnie z założeniami zasady zrównoważonego rozwoju.

Biorąc powyższe pod uwagę Fundacja Frank Bold postuluje, aby z projektowanego rozporządzenia usunąć w całości przepisy § 3 ust. 1 pkt 49 – 50.

Niezależnie od powyższego, proponowana redukcja obciążeń dotyczących wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla poszczególnych przedsięwzięć (wymienionych w OSR pod numerem: 9,10,11,12,13,14,15,16,17) może budzić wątpliwości, ze względu na mało konkretne uzasadnienie, które w większości przypadków sprowadza się do stwierdzenia, iż przedmiotowe przedsięwzięcia nie zostały wymienione w załącznikach do Dyrektywy 2011/92/UE oraz Dyrektywy 2014/52/UE, w związku z czym stanowią obecnie „nadregulację względem wymagań UE”, bądź też wskazując, że praktyka organów ochrony środowiska dowodzi, że powyżej wymienione przedsięwzięcia nie powodują znaczącego negatywnego wpływu na środowisko.

Warto podkreślić, że dyrektywy jako instrument prawa pochodnego Unii Europejskiej są skierowane do państw członkowskich wiążąc je co do określonego celu, jednak pozostawiając swobodę wyboru form i metod ich wdrażania. W związku z tym, nic nie stoi na przeszkodzie, aby pewne kwestie były uregulowane przez państwo członkowskie w bardziej rygorystyczny sposób, poprzez wprowadzenie wyższych standardów ochrony środowiska niż wymaga tego bezpośrednio prawo Unii Europejskiej. Jednocześnie trudno ocenić zasadność przytoczonego argumentu z „praktyki organów ochrony środowiska”, w sytuacji w której brakuje do tej praktyki jasnych odwołań, choćby poprzez wskazanie odpowiednich zestawień statystycznych dot. poszczególnych przedsięwzięć, z których jednoznacznie wynikałoby, że rzeczywiście brak jest negatywnego oddziaływania na środowisko wskazanych przedsięwzięć. W związku z powyższym w ocenie Fundacji, kierując się zasadą przezorności i zrównoważonego rozwoju, należy odstąpić od wprowadzenia proponowanych zapisów w tym zakresie.

Bartosz Kwiatkowski

Dyrektor Fundacji Frank Bold